

REELI REINAUS

VANALINNA DETEKTIIVID.
NEITSITORNI MEEDIUM

Illustreerinud Marko Pikkat

Toimetanud Helle Raidla
Kujundanud Tuuli Aule

Tekst © Reeli Reinaus ja Tänapäev, 2020
Pildid © Marko Pikkat

Trükitud AS Printon trükikojas
ISBN 978-9949-85-699-2

KÜÜN LAPÄEV

„Üks, kaks, kolm,“ loendas Gregor mõttes Lota toa ukse taga.

„Mida sa ootad?“ sosistas Rebeka, kes poisi selja taga seisis ja teda näpuga selga togis.

Gregor kehtas õlgu, kuigi ta tegelikult teadis, mida ootas. Või õigemini, mida ta ei oodanud. Ta ei tahtnud tunnistada, et see, kui ta Lota jälle plank-asendist leiaks, oleks kuidagi häiriv. Ta lihtsalt ei saanud aru, kuidas sai Lota nii tubli olla ja muudkui päev otsa mingeid harjutusi teha. Mingil põhjusel muutis see Gregori pea-aegu vihaseks. Ja just sellest vihast leidiski ta jõudu, et paar korda kiiresti koputada ja seejärel uks lahti lükata. Tulgu siis, mis tuleb!

Kuid õnneks ei teinud Lota hetkel ühtegi harjutust. Ta istus umbes kolm numbrit suuremas hallis kampsunis akna all ja vaatas enda ees värelevat küünlaleeki. Alles siis, kui Gregor oli juba kaks korda närviliselt köhatanud, pöördus Lota tulijate poole.

„Terekest!“ lausus Lota rõõmsalt.

„Ma mõtlesin, et kas sa teed seda meelega või oled selle küünla vahetamiseks nii süvenenud, et ei pane ümbritsevat maailma enam tähelegi,“ pomises poiss.

„Täna on ju küünlapäev,“ lausus Lota.

„Kas siis tuleb küünlaid jõllitada?“ küsis Gregor.

Rebeka ohkas, kuid Lota ei paistnud Gregori tögamist südamesse võtvat, kehtas ainult õlgu ning ajas end aegamisi püsti. Kampsun, mida ta kandis, võis olla ka neli numbrit suurem. See ulatus Lotale põlvini.

„Mis selle küünlapäevaga on siis?“ uuris Gregor.

„Vanaisa just ütles täna hommikul, et vanasti peeti seda päevaks, mil murdi talve selgroog,“ seletas Lota. „See tähendab, et pool talve oli selleks ajaks läbi.“

„Aga miks selle nimi küünlapäev on, kui see talve selgrooga seotud oli?“ päris poiss edasi.

Lota näris mõtlikult huult. „Oota, seda ta rääkis ka... Jaa, see oli vist nii, et kui Jeesus esimest korda templisse viidi, teate küll, vanal hallil ajal seal kusagil Juudamaal, siis olevat kõik seal olnud küünlad põlema läinud. Selle mõtte on umbes see, et Jeesus nagu sümboliseeriks valgust.“

„Meile räägiti täna koolis peamiselt ainult Tartu rahust, mis sel päeval allkirjastati ja mis Vabadussõja lõpetas,“ märkis Gregor.

„Siis sobib tänane päev ka hästi meie skraa allkirjastamiseks,“ arvas Lota.

Tüdruk võttis laua pealt ühe paberilehe ja ulatas Rebekale. „Vaadake üle, ma tegin sellele, mis me eelmine kord välja mõtlesime, veel mõned parandused. Näiteks, et meil ei tohi üksteise ees olla mingeid saladusi.“

„Mida?“ hüüatas Gregor.

„Sulle ei meeldi või?“

„Mingeid?“

Gregor pööritas demonstratiivselt silmi.

„Olgu-olgu, isiklikke võib. Aga selliseid mitte, mis meie gildi tegemisi puudutavad.“

„Hea küll,“ nõustus poiss. „See tundub loogiline.“

„Peabki tunduma,“ lausus Lota. „Ei mingeid saladusi enam!“

„Minu meelest on see väga korralik skraa,“ lausus Rebeka, kui oli lugemise lõpetanud ja selle Gregorile edasi andis.

„Pole kahtlustki. Ma küsisin vanaisa käest näpunäiteid,“ kinnitas Lota. „Ma muidugi ütlesin, et see on koolitöö jaoks.“

„Aga nüüd kõige tähtsam! Me peame veel ju oma salaühingule nime välja mõtlema,“ tuletas Rebeka meelde.

„Vaimuvalla vägilased!“ pakkus Lota ja itsitas.

„Vanalinna ordu!“ ütles Gregor.

„Tonditeenijate taristu!“ hüüdis Lota.

„Kummituste käskijad?“

Gregor vaatas küsivalt tüdrukutele otsa, kuid need raputasid üksmeelselt pead.

„Samas võiks meie ühingu nimi ka poeetiline olla. Nagu Ku Klux Klan oli,“ pakkus Lota.

„Ku Klux Klan?“ Gregor kergitas põlglikult kulme. „Kas sa ka tead, millega nad tegelesid üldse?“

Lota kehtas õlgu. „See, et nad rassistid olid, ei tähenda, et neil poleks olnud nimede peale annet.“

„Ku Klux Klan ei sallinud lisaks mustanahalistele veel ka juute, katoliiklasi ja pagulasi,“ sõnas Rebeka, kes näpuga oma telefonis järge ajas. „Ja muuseas, nad kasutasid oma nime väljamõtlemisel kreekakeelset sõna *kyklos*, mis tähendab ringi.“

„Te ju ometi ei arva, et me peaksime nüüd ka kreeka keelt kasutama?“ küsis Gregor.

Lota raputas pead. „Ei, me jääme ikka maarahva keele juurde.“

„Mis maarahva?“ imestas Gregor. „Su vanaisa ju rääkis, et keskaegses Tallinnas elasid peamiselt sakslased, rootslased, taanlased, soomlased ja nii edasi.“

„Eestlased elasid ka,“ sõnas Lota. „Aga nad ei olnud reeglina kaupmehed, vaid lihtsama töö tegijad. Ägedatesse gildidesse nad ei pääsenud.“

„Et siis, kui me paneme oma gildile eestikeelse nime, siis see ei ole nagu päris õige või?“ küsis Rebeka.

„Sel pole vist tähtsust,“ sõnas Gregor. „Nime võib ju tõlkida. Praegu räägivad kõik näiteks Mustpeade vennaskonnast, aga keskajal kutsuti neid saksa keeles ju hoopiski...“

Gregor jõllitas oma telefoni ja püüdis nähtut veerida.

„*Bruderschaft der Schwarzhäupter*,“ luges Lota, kes end üle poisi õla vaatama küünitab.

„Sa oskad saksa keelt?“ imestas Gregor.

Lota kehitab õlgu. „Me peaks oma ajurünnakut nüüd jätkama,“ arvas tüdruk. „Mina pakun järgmiseks Hingehoidjate ühistu!“

„Hingehoidjad on päriselt ka olemas ju!“ teadis Rebeka.

„Meie oleme ka. Gregor, sinu kord!“

„Vaimude varjajate ühing?“

„Rebeka, miks sina midagi ei paku?“ uuris Lota mõne aja pärast, kui nad olid veel igasuguseid jaburaid nimesid välja mõelnud ja korralikult naerda saanud.

„Ma ootan, kuni te olete naljategemise lõpetanud.“

„Ma alles lähen hoogu,“ tunnistas Lota.

„Ma arvan, et meil peaks selles nimes kindlasti sees olema sõna „gild“,“ arvas Gregor.

Lota noogutas. „Vanaisa ütles, et gild on tähendanud vanagermaani keeles ohvrisöömingut. Seega võib ka midagi toiduga seoses olla...“

„Miks ohvrisööming?“ küsis Rebeka.

„Võib-olla sellepärast, et kui sa oled kellegagi koos salaihingus, siis sa küll sööd temaga koos, aga sa ei söö teda ennast ära. Et selleks me peamegi üksteise juuresolekul selle vande andma.“

„Nägijate gild?“ ütles äkki Rebeka.

„Nägijate gild?“ kordas Lota. „Mis mõttes nägijate?“

„Noh, et me näeme neid asju, mida tavainimesed ei näe,“ seletas Rebeka. „Ja Lota näeb neid asju, mida meie ei näe.“

„See on ju päris hea,“ venitas Gregor. „Me võime oma vapile ju nüüd isegi silma panna. Nagu ühe-dollarilisel.“

„Selle nime panemegi!“ ütles Lota. „Nüüd kui sellega on korras, saame viimaks asuda allkirjastamise juurde.“

Tüdruk võttis riiulilt Rebekale ja Gregorile juba eelmisest külaskäigust tuttava vereampulli.

„Isegi kui see ei ole päris, võime ikkagi mängida, et on,“ sõnas Lota rõõmsalt mänguverega lehvitades.